

Oponentský posudek na bakalářskou práci

Marie Padevětová

Atentát na Reinharda Heydricha ve filmu: plurimediální síť filmu *Anthropoid*

KFS, FF UK, 2021

Marie Padevětová se ve své bakalářské práci zabývá mediální reflexí snímku *Anthropoid*. Zjednodušeně bychom mohli text rozdělit do tří klíčových částí – teoreticko-metodologického úvodu, popisné části reflektující v chronologii reflexi snímku ve vybraných médiích a interpretace. Jeho klíčovým problémem je, že se posunem od jedné této části k další postupně hroučí. Zatímco první pasáže, věnované reflexi paměťových studií, jejich průmětu s filmem a nástinu metodologie, působí sebevědomě a slibují zajímavé pojednání, v dalších podkapitolách není toto očekávání vůbec naplněno.

V teoreticko-metodologickém úvodu autorka situuje svůj text do kontextu paměťových studií, zavádí pojem „vzpomínkový film“ a představuje metodu analýzy plurimediálních sítí paměti Astrid Erlové, poněkud nesourodě na tento přístup dále nabaluje pojednání o diskurzivní analýze a konceptu „agenda setting“. Z argumentace nicméně není dostatečně jasné, jak přesně bude tyto přístupy kombinovat a zejména – autorka neuvádí, na jakou výzkumnou otázku jí mají pomoci odpovědět. Tématem práce je pro ni jednoduše film *Anthropoid* a z první části vyplývá, že jeho pozice v kulturní paměti. V dalších částech již autorka postupuje ryze mechanicky a popisně – představí logiku výběru tuzemských médií referujících o snímku v jí sledovaném období od prvního oznámení natáčení po ocenění Českými lvy a následně představuje (opět v popisném modu) jednotlivé články, které se o filmu zmiňují. Ani v „interpretační části“ se nicméně nedozvídáme nic, co by film provazovalo s problematikou kulturní paměti a vytěžovalo koncept plurimediální sítě.

Domnívám se, že problémem textu je neujasněná pozice autorky, zda řeší jen mediální reflexi filmu, nebo chce pokročit k jeho interpretaci coby „médiá paměti“. Druhý záměr sice proklamuje v úvodu, v němž si také připraví rejstřík konceptů a pojmů paměťových studií, avšak vlastní analýza tento záměr nesleduje. Autorka spíše ornamentálně prokládá text pojmem „plurimediální síť“, nejedná se však o analýzu vzpomínání skrze *Anthropoid*, ani analýzu jeho pozice v širším kontextu mediálních reflexí dané historické události a podobně. V analytické části je nejbližší záměru podkapitola 5.4 (čítající zhruba 1 stranu psaného textu), ale i ta je spíše popisem některých mediálních výroků souvisejících s tématem autenticity než analýzou, natož analýzou kulturní paměti. Pasáže v kapitole pod číslem 6 jsou s tématem zcela nesouvisející a ze závěru (opět jednostránkového), uvozeného otázkami „Je *Anthropoid* vzpomínkový film? Jak hustá je jeho plurimediální síť?“, se pak dozvídáme, že plurimediální síť filmu byla „silná“ a film měl v českém prostředí výraznou pozici.

Práci schází teze a výzkumná otázka, která by byla důsledně sledována, soudržnost, analytický vhled i schopnost formulovat jasné závěry.

Přes uvedené výtky ji však doporučuji k obhajobě a hodnotím známkou **dobře**.

V Praze 31. srpna 2021

doc. Mgr. Lucie Česálková, Ph.D.